

- b) sąd, do którego wpłynął wniosek o kontrolę sądową decyzji Taxing Mastera miał jednak obowiązek odstąpienia od mających zwykle zastosowanie norm prawa krajowego oraz ustalenia kwoty zasądzonych kosztów w sposób zapewniający, by postępowanie nie okazało się zbyt drogie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 6 kwietnia 2017 r. – X/Belastingdienst/Toeslagen**

(Sprawa C-175/17)

(2017/C 178/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Belastingdienst/Toeslagen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008 L 348, s. 98, tzw. dyrektywy powrotowej) w związku z art. 4, 18, 19 ust. 2 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii wymaga by środek odwoławczy wnoszony do sądu wyższej instancji – o ile przepisy prawa krajowego przewidują możliwość jego wniesienia w ramach postępowania mającego za przedmiot zaskarżenie decyzji zawierającej decyzję nakazującą powrót w rozumieniu art. 3 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE – miał automatycznie skutek zawieszający, jeśli obywatel państwa trzeciego powoła się na to, że wykonanie decyzji nakazującej powrót jest związane z poważnym ryzykiem naruszenia zasady non-refoulement? Innymi słowy, czy w takim przypadku wydalenie obywatela państwa trzeciego musi zostać zawieszane do czasu upłynięcia terminu na wniesienie owego środka odwoławczego do sądu wyższej instancji lub – gdy rzeczony środek odwoławczy został wniesiony – do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego środka odwoławczego, bez konieczności wystąpienia osobno z odnośnym wnioskiem przez obywatela państwa trzeciego?
- 2) Czy przepisy art. 39 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. 2005 L 326, s. 13, tzw. dyrektywy w sprawie procedur azylowych) w związku z art. 4, 18, 19 ust. 2 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii wymaga by środek odwoławczy wnoszony do sądu wyższej instancji – o ile przepisy prawa krajowego przewidują możliwość jego wniesienia w ramach postępowania dotyczącego oddalenia wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2005/85/WE – miał automatycznie skutek zawieszający? Innymi słowy, czy w takim przypadku wydalenie obywatela państwa trzeciego musi zostać zawieszane do czasu upłynięcia terminu na wniesienie owego środka odwoławczego do sądu wyższej instancji lub – gdy rzeczony środek odwoławczy został wniesiony – do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego środka odwoławczego, bez konieczności wystąpienia osobno z odnośnym wnioskiem przez obywatela państwa trzeciego?